

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

— Buiten ! Ik heb geen tijd om naar uw gekke praat te luisteren.

De officier belde en een soldaat trad haastig binnen.

— Smijt dien kerel aan de deur ! gebood de overste.

— Ik zal wel alleen gaan...

— Vlug dan ! En zorg, dat ik uw muil hier niet meer zie.

De boer was geheel onthutst.

— Dus Marie is hier niet geweest, mompelde hij.

— Vader, ga naar huis, ried hem de soldaat. De kommandant is vandaag in een slechte luim en hij is nooit mak.

— Gisteravond is mijn nicht gevangen genomen en de officier zegt, dat hij er niets van weet. Er is hier toch maar een Kommandatur.

— Zijn er soldaten om geweest ?

— Ja, drie...

— Hier is niemand gebracht. Ik had gisteren ook de wacht.

— Maar wat hebben ze er dan mee gedaan ?

De soldaat trok de schouders op.

De landman was zeer ongerust. Hij ging recht naar Duinzicht.

— Zijt ge daar weer al ? vroeg Deraad norsch.

— Weet gij waar Marie is ?

— Neen ! En 't kan me niet schelen ook !

— Zij is toch uw dochter.

De zwager vertelde nu wat er den vorigen avond gebeurd was.

— Denkt gij dat ik het geloof ! riep Geertrui spottend.

— Wat ik u vertel ?

— Al fabels ! Marie is naar den visscher en nu moet gij dat nieuwtje uitstrooien !

— Dat gaat te ver ! schoot haar oom uit. Hebt gij dan geen gevoel meer, geen hart. Ik zeg u, dat er soldaten om Marie gekomen zijn !

— Waarom ?

— Weet ik het ! En Marie is niet naar het dorp gebracht, niet naar de Kommandatur.

— O, waar is mijn dochter dan ! kreet de vrouw.

— Ik ben zelf naar het dorp gaan informeren, hernam de boer. Ze weten er van niets. Marie is door Duitschers opgelicht.

— Al praatjes ! herhaalde Geertrui weer.

— Ik zeg u nogmaals, dat ik hier geen praatjes kom vertellen, Marie is eerlijk genoeg om het te laten weten, als ze naar Flip vluchten wil. Zij hebben zich over hun verbond niet te schamen gelijk anderen.

— Is dat op mij ? vroeg het meisje.

— Ik spreek toch duidelijk genoeg !

— Komt ge weer ruzie maken ? vroeg Deraad.

— Ik kom u op uw geweten drukken dat uw dochter voorzeker in handen van schurken is. Heeft het geld u dan al zoo verblind, dat ge zelfs om het heil van uw kind niets meer geeft !

— Deraad, ge moet naar den kommandant gaan ! drong de boerin aan. 't Is toch ons kind, al hebt ge het altijd verstooten.

— Ze is weggelopen en moet nu maar weten wat er van komt ! riep de boer.

— Dan ga ik zelf !

— Neen !

— Heere, een moeder verbieden naar haar kind te vragen !

— Ik wil met Marie niets meer te maken hebben !

— Neen, zei zijn schoonbroeder, dat is het niet ! Gij wilt geen ongenoegen met de Duitschers hebben, uit vrees, dat ge geen zaken meer zoudt kunnen doen en geen geld meer verdienen. De geldduivel heeft u in zijn macht. Kerel, kom toch tot inkeer.

— Waar moet ge u mee ! 't Gaat u in het geheel niet meer aan !

— Ge zult me toch niet beletten voor mijn nicht te werken. Als een vader zoo schandelijk zijn plichten vergeet, moet een oom wel optreden.

— Maar ik ga naar 't dorp ! hernam de boerin. Dat zal mij niemand beletten.

— Moeder het zijn al fabels, zeg ik u en ge maakt u maar belachelijk ! sprak Geertrui weer. Kunt gij nu de Duitschers gaan beschuldigen ?

— En ons in moeilijkheden brengen om die sluns ! voegde de vader er bij, ze is weggelopen. Ze moet het nu maar weten ! Vrouw gij blijft thuis.

Maar de boerin verliet de kamer, en even later kwam ze terug gereed om uit te gaan.

— Ik zal u met geweld dwingen te blijven, zei haar man.

Maar eensklaps stond zijn zwager voor hem.

— Deraad, handen thuis ! gebood hij.

— Wat wilt gij ?

— Uw vrouw beschermen tegen u !

— Buiten, zeg ik !

— Ja, maar uw vrouw gaat mee ! En als ik er voor vechten moet, zal ik het doen !

— Zoo ver zijn we nu gekomen ! kloeg de boerin. Dat is al door die vervloekte Duitschers ! Ik heb het wel gezegd toen die officieren hier kwamen ! En een vroeg altijd naar Marie. Hij zit misschien wel in het komplot.

— Beticht geen treffelijk mensch ! zei Geertrui.

De vrouw ging naar de deur. Deraad vloekte van woede maar hij durfde toch niets doen. Zijn schoonbroer verliet ook het huis.

— Als ge hier nog komt, schiet ik u omver ! raasde de boer.

— Ge kent al goed de Duitsche manieren.

— Kwaadstoker !

— En gij zijt een slechte vader ! Ik zeg u nog eens : kom toch tot inkeer ! Denk na... En peins aan Marys !

De man liep de vrouw achterna.

— Waar kan Marie zijn ? kloeg ze.

— Ja waar ?

— Ik ga naar 't dorp... Ik wil zekerheid hebben.

— 't Is beter, dat de kommandant mij maar niet weer ziet... Als ge terugkeert, kom dan eens langs ons.

Wat later stond vrouw Deraad voor den bevelhebber.

— Gij zijt de boerin van Duinzicht ? vroeg de officier.

— Ja, mijnheer, en ik zou willen weten op wiens last mijn dochter aangehouden is.

— Uw man doet zaken... Wel ik heb met dien smokkeldienst niets te maken. Ga naar de luitenanten, die zoo dikwijls bij u komen.

— Ze zijn op reis.

— Ha ! dan is uw dochter misschien mee ! Mijn soldaten hebben haar niet aangehouden.

— Maar ge zijt toch de baas der gemeente !

— Ja, buiten die smokkelzaken.

— Mijn kind heeft met die smokkelzaak niets te maken. Zij wilde er niet van weten en daarom was ze zelfs uit huis gegaan. Ze woonde bij haar oom, en daar zijn soldaten ze komen halen.

— Gij zegt, dat ze met die luitenanten niet omging.

— Nooit ! juist omdat ze het niet wilde, is ze van de hoeve geloopt. Er was daarover ruzie gekomen tusschen haar en haar vader.

— Dat verandert de zaak !

— O, mijnheer, help me toch, ik ben zoo ongerust !

— Ik zal zien wat ik kan doen ! Die luitenanten zijn van een anderen dienst... Hoe heet uw dochter ?

De officier schreef alle inlichtingen over het meisje op.

— Ik zal een onderzoek instellen, beloofde hij. Meer kan ik nu niet doen !

De boerin keerde weer huiswaarts. Ze begaf zich eerst naar haar familie, hopend nog, dat er intusschen nieuws van Marie zou gekomen zijn, maar die hoop werd niet verwezenlijkt. Toen ze op haar eigen hoeve kwam, vroeg haar man spottend.

— Ze hebben u zeker aan de deur gesmeten !

— Neen, de kommandant heeft aandachtig naar mij geluisterd en alles opgeteekend. Hij scheen van dien smokkeldienst niet veel te moeten weten.

— En nu gaat hij de luitenanten lastig vallen en zijn mijn zaken misschien naar de maan ! Dat is uw schuld !

— En of uw dochters eer naar de maan

is, geeft ge daar niet om ! Zijt gij een vader ?

— Zij is weggelopen !

— Gij hebt haar buiten gejaagd door uw konkelarijen. Ontvang nu nog wie ge wilt, maar ik verzet er geen voet meer voor.

— Gij wilt zeker liever in de krotte rondompelen !

— Ja, veel liever !

— Welnu, ik niet.

— Ga dan uw gang ! Ge zult er ver mee geraken.

En zoo was er tweespalt en onrust op Duinzicht.

* *

De smokkelhandel tierde welig. Over de grens kwamen groote partijen goederen. Deraad ging ze in 't buitenland koopen en liet ze in kleine hoeveelheden vervoeren, met eenige helpers blauwde hij ze dan binnen en leverde ze dan aan de luitenanten af.

Hij kocht ook binnen het rijk allerlei waren voor den vijand op en verdiende ruim geld. Twee weken was Marie nu weg. Men had niets van haar gehoord. Als de boerin bij den kommandant kwam, haalde deze zijn schouders op en stuurde hij de vrouw met eenige beloften heen.

Deraad bekommerde er zich niet om. Hij leefde alleen maar meer voor zijn zaken en winsten.

En over de grens wachtte Flip te vergeefs.

Dit begon den visscher te vervelen.

Zekeren avond besloot hij terug naar 't eigen land te gaan. Hij wilde weten, waarom zijn geliefde niet kwam. Aan wantrouw of slechte wil geloofde hij niet, maar hij vermoedde, dat Deraad weer misbruik maakte van zijn macht.

De jonge man vertrok. Het weer diende

hem. 't Was zeer donker en geen ster blonk. Nu en dan sloeg een vlaag regen neer. De schildwachten zouden zich zooveel mogelijk in hun hokje houden.

De tocht verliep goed. Flip vermijdde de posten en ontmoette geen patrouille. Naar Duinzicht moest hij niet gaan. Bij Lambert in den Biezenpolder kon hij alle inlichtingen krijgen en hoopte hij zijn meisje te ontmoeten.

Alles was gesloten, toen hij op het hof verscheen. De hond blafte woedend.

De visscher klopte op de deur. Na lang wachten verscheen de boer, maar toen deze vernam, wie daar stond, noodigde hij hem hartelijk binnen.

— Ik had u al zoo lang willen spreken, zei Lambert.

— Is er iets met Marie ?

— Ja.

— Wat dan ?

— Zij is weg.

— Maar waarheen ?

— Dat weten wij niet ! Zet u neer en ik zal alles vertellen.

— O, vlug, want ge martelt mij door te wachten.

Toen Flip alles gehoord had, zei hij woedend :

— Die vervloekte officieren zijn daari gemoeid ! Smit en Karlsen... Karlsen heeft Geertrui tot lief en Smit zou Marie gaarne lastig vallen ! En 't is al twee weken, dat Marie weg is ! Had ik het maar eer geweten... 't Is om gek te worden !

— Ja, stemde Lambert toe, maar ge moet juist heel kalm blijven, als ge wat doen wilt.

— Zijn de officieren hier ?

— Nog altijd, maar ze gaan dikwijls op reis. (t Vervolgt.)